

Веројатно на големата сцена на фамилијата на народите, постојат некои сосем логични законитости во процесот на етничка селекција, според кои нема уште долго вака да се клацкаме, ќе дојде и тој миг на или - или. Колку ли само пати сме мислеле дека одзвонило!
15 септември, 11 октомври, 3 август, 26 јули... Тапкањето во место е временски јазол во кој минатото ја врзува иднината, а сегашноста не успева да ги разврзе...

ТАЈНАТА НА ДРУГИОТ

*Нешиџо за Црквата. Шиџо е сиорно на ова мало ѝарче Балкан?
СЛОБОДАТА. (Теџачки околу ѝериџориџаџа) Знаеџеџо
ослободува (=Висџинаџа). Незнаеџеџо држи во мрак.*

Изгледа на странците им е интересно ова што се случува кај нас, популарната ситуација на контролирана нестабилност, малата зона на беззаконие, којашто ги ослободува исфрустрираните, затегнати гости, од нивните научени правила. Кај нив дома е сè под конец, а овде во малиот балкански тродимензионален play station можат до мила волја да се испукаат за да спијат спокојно. Може ли некој да ги испофати сите конци? Додека историјата немилосрдно нè прегазува, не успеваме да се соземеме, да се надминеме себеси и да направиме некој летачки колут напред, некоја свезда, после толку клечење во празно, кога сме ја немале т.н. свест за себе и по себе...

Како да го запаметиме тоа дека за сè самите сме си виновни? Изгледа толку длабоко е врежана во нас потребата да ја префрламе вината на ДРУГ. Сосема е сеедно кој е тој друг: Господ, други народи, политика или што било друго. Тајната на другиот е во огледалото, но од задната страна.

Можеби (но не е сигурно) кога ќе ја земеме вината за своите неуспеси и ќе си ја натовариме на својот грб, кога вистински и искрено ќе престанеме да ги обвинуваме другите и ќе почнеме да се занимаваме со себеси, можеби, нешто ќе се измени. Во прилог на еден извикан тренд во посткомунистичките земји, наречен реформи. Значи, промена на формата. Која ФОРМА? Кај нас постои потреба не од нејзино менување, туку од нејзино допрва воспоставување, од нејзино раѓање. Во зоната на самракот и самоволието, она што допрва треба да се оформи е ЗАКОНОТ, и тоа во сите области.

(Тоа што го изнедри тоталитарната матрица на комунизмот изминативе децении, што изгенерира таква ментална структура кај населението, е нешто со коешто допрва ќе се справуваме, во сите области на живеењето, се разбира, доколку сакаме.)

МАКЕДОНСКИ ОТ СОН

Што е закон? Систем од правила коишто ако се почитуваат владее ред. Се базира на договор. Меѓу Бог и луѓе, меѓу луѓе и луѓе, човек и човек.

Целиот космос, сета вселена, сè што постои е втемелено на еден основен закон: ЗАКОНОТ НА ЛЌУБОВТА. Бог го создаде светот и човекот во него, заради ЛЌубов.

Каква е врската помеѓу таа лЌубов и ова што сега се случува кај нас? Колку и да (не) се виспреди нашите анализи, суштината е таа: беззаконие постои тогаш кога не се почитува Законот на лЌубовта.

Почитта доаѓа од лЌубовта. Цивилизациите на тоа се темелат. Господ не рекол: *Убивајте се еден со друг...*, туку *Сакајте се...!* И кога ни станува претесно на планетава? Тогаш кога ќе ја посакаме жената на ближниот; автомобилот, нафтата, азбуката, културата... На крајот на краиштата. Кога ќе посакаме да СМЕ другиот...

Огледалце, огледалце...

Во тој контекст, тажно (или важно?) е што се најдовме опкружени со соседи коишто баш не нє мирисаат и што во одредени моменти (историски) Страхниот суд ни е единствена утеха, единствено прибежиште, доколку овде сме спремни да претрпиме докрај, и доколку сме до смрт сигурни дека Вистината што ја браниме е - Христос, Господ. Ставени сме до сид, со врзани очи, осудени да пееме патриотски песни.

Оваа изолација во која се држи МПЦ со години, иако на мигови се чини неиздржлива и бескрајно долга, сигурно има некој историски крај. Особено ако сфатиме во што се состои лекцијата. Инаку, чувај Боже од нарцизам.

Сега кога се искинаа конците на чудовишната, бивша закрпа од јужнословенски републики, немаме којзнае колку време за мислење зошто на Словенците им успеа, а нам не.

И да сакаме, не можеме да бидеме нешто што не сме. Тогаш, во што е опасноста, ако сме духовно неуништуливи, ако се исполнува она - „кога Бог е со нас, кој ќе е против нас?“

На крајот, да не забораваме зошто сме овде.

Овие денови, какви и да се, течат во едно исцекување дека сета вселена ќе се смири пред Радоста неспоредлива со ништо од овој свет. Пред две илјади и четири години, во една витлеемска пештера засветли ѕвездата на ЛЌубовта, за никогаш да не престане да отсјајува, во срцата на сите, што од себеси прават јасли за Несместливиот. Христос се роди!

